



Zpravodaj obce Říkovice

OÚ Říkovice
Ročník VII, Číslo 2

prosinec 2023

Úvodní slovo starosty obce

Vážení spoluobčané,

chtěl bych vám popřát hezký závěr roku 2023, bohatou nadílku pod stromečkem s rozzářenýma očima dětí a vám dospělým přeji trochu odpočinku s kladným bilancováním končícího roku.

Myslím, že je i co bilancovat v rámci naší obce. Podařil se udělat velký pokrok v pohodlí účastníkům společenských akcí v parku vybudováním krásných pergol. Ty ochrání jak před sluncem, tak i deštěm a pokud v příštím roce dojdete, tak se usadíte do nainstalovaných laviček tentokrát i s opěrkami. Trochu nás trápí vzhled a stav pavilonu, ale tam bojujeme se státem o vlastnictví budovy, do které nemůžeme investovat, a stát se k opravám nehlásí. Podařilo se s 90% dotací dovy-





bavit zázemí pro společenské akce tj. ozvučení profesionální aparaturou, stany 6x10m a 3x3m, několika slunečníky a 40ks pivních setů. Hlavně spolky ocení při svých pravidelných společenských a sportovních akcích možnost vybudování zázemí.

Další určitě užitečnou akcí je zateplení a oprava veřejných WC v šatnách dotována cca 75%, kde se zároveň vybuduje nově vytápěný prostor, jakožto prozatím jediná místnost pro pořádání společenských akcí jak spolků, tak i veřejnosti včetně využití při volbách. Obec s bilancováním o hospodaření za rok 2023 seznámí občany v dalším vydání Zpravodaje, spolky své aktivity prezentují ve svých příspěvcích. Já za sebe a všechny členy zastupitelstva obce Říkovice vám přeji klidné prožití svátků vánočních, užijte si volna a konec roku oslavme malým či velkým ohňostrojem s přáním šťastného roku 2024.

Představení činnosti Charity Přerov

Hlavním posláním Charity Přerov je poskytovat pomoc a podporu lidem, kteří pomoc od svého okolí potřebují. Jedná se o neziskovou církevní organizaci, začleněnou do sítě Charit působících na území České republiky. Zřízena byla v roce 1992 olomouckým arcibiskupem a svoji činnost vyvíjí v přerovském regionu v oblasti zdravotní, sociální a humanitární. Charita usiluje o zachování lidské důstojnosti v duchu křesťanské lásky bez ohledu na věk, pohlaví, vzdělání, vyznání či barvu pleti. Jedním z jejich úkolů je péče o osoby se sníženou soběstačností, jimž pracovníci charity pomáhají při zvládnání základní péče o vlastní osobu a domácnost tak, aby mohli žít nadále ve svém domově.

Mnozí se s jejím působením setkají skrze každoroční Tříkrálovou sbírku, její činnost je ale mnohem širší. Vedle domácí zdravotní a hospicové péče zajišťuje též pečovatelskou a odlehčovací službu, organizuje setkávání seniorů, provozuje Dům sv. Josefa pro potřeby seniorů v Kojetíně, půjčovnu kompenzačních pomůcek, občanskou poradnu a poradnu pro dlužníky, romská komunitní centra Žižalka a Lačo jilo (Dobré srdce), Rodinný klub Maria, Azylový dům pro matky s dětmi v tísní, Nízkoprahové denní centrum Lorenc či Charitní bazar DarujBer.

Díky všem, kdo jakýmkoli způsobem Charitu podporují. Chcete-li Charitu Přerov podpořit finančně, můžete dar odeslat na účet 34536831/0100.



Charita Přerov, Šířava 1295/27

750 02 Přerov

Telefon 581 204 717

mail info@prerov.charita.cz

Více informací na www.prerov.charita.cz

 **Charita
Přerov**

Zapomenutý příběh Josefa Šimečka

Jak jsem naznačil v jednom z předešlých čísel zpravodaje, v naší obci nebyla a není o zajímavé osobnosti nouze. Rád bych zde proto věnoval prostor i další z nich. Tentokrát jsem se rozhodl připomenout letce Josefa Šimečka. Letos v březnu totiž uplynulo 110 let od jeho narození a v červenci též 30 let od jeho úmrtí. Rodiče Josefa Šimečka se do Říkovic přestěhovali a bydleli zde až do své smrti. Ačkoliv je on sám dnes v naší vesnici prakticky zapomenutý, sloužil za druhé světové války v československých exilových jednotkách. Patřil tak mezi hrdiny bojující v zahraničí proti nacistům. Po komunistickém převratu v roce 1948 uprchl a dožil v emigraci ve Spojených státech.



Portrétní fotografie. Zdroj: fcafa.com

Narodil se 17. března 1913 na západním okraji Vídně v dělnické čtvrti Ottakring. Jeho otec Josef Šimeček narozený 23. října 1874 pocházel z obce Tříklatovice ležící v okrese Tábor a ve Vídni se živil jako stolař. Jeho matka Antonie rozená Kozáčková pocházela ze Staré vsi, kde přišla na svět 1. června 1878 v chalupě č. p. 22. Jeho rodiče se zřejmě seznámili právě v hlavním městě Rakousko-Uherska, kde tehdy mnozí Češi pracovali. Osm dní po svém narození byl malý Josef pokřtěn ve farním kostele Povýšení svatého Kříže v Ottakringu. Rodina bydlela na náměstí Mildeplatz v čísle popisném 8. Když ale Šimečkovi našetřili ve Vídni dostatek peněz, koupili si dům v Říkovících, které bezpochyby z mládí znala Josefova matka Antonie. V příspěvku o založení zdejší školy jsem před časem zmínil, že v roce 1925 došlo k jejímu přesunu do bývalého zámku a původní školní budova byla tehdy nabídnuta k odprodeji. Šimečkovi i se synem Josefem se poté nastěhovali právě do zá-

padní části domu, kde si v č. p. 73 otec rodiny zřídil stolařskou dílnu.

Ve dvaceti šesti letech odešel Josef Šimeček studovat medicínu do Bratislavy. Právě tehdy ale došlo k Hitlerově agresi vůči Československu. Slovenský parlament vyhlásil samostatnost a české území obsadili v polovině března 1939 němečtí vojáci. Josef se rozhodl uprchnout z vlasti a v zahraničí vstoupil do československých exilových jednotek bojujících na straně Spojenců proti nacistům. Jeho cesta vedla ze Slovenska přes Maďarsko a Jugoslávii, odkud putoval na západ Evropy, kde se exilové československé jednotky formovaly.



Přehlídka čs. vojska v Agde, březen 1940. Zdroj: vhu.cz

Jako voják vstoupil do československého vojska 30. března 1940 v jihofrancouzském přístavu Agde. Zde se naše exilové jednotky tvořily z uprchlíků a dobrovolníků od podzimu 1939 a v květnu následujícího roku již čítaly přes 11 000 mužů. Jelikož Josef Šimeček absolvoval ještě ve vlasti ve 30. letech výcvikovou akci známou jako „1000 pilotů“, byl v Agde zařazen k letecké skupině. V květnu 1940 Hitlerova vojska napadla Francii a Josef Šimeček byl s částí své jednotky 23. května převelen do Bordeaux na jihozápadě země. Francouzská armáda ale německému nápo-

ru nedokázala čelit a záhy bylo jasné, že Francie bude poražena. Šest dní před francouzskou kapitulací, 19. června, odplul Šimeček z Bordeaux s evakuačním transportem mířícím na Britské ostrovy. Loď bezpečně přistála v přístavu Falmouth v jihozápadní Anglii o dva dny později. Jak je možné přečíst si v jeho vojenských záznamech, o další čtyři dny na to Šimečka přijali ve výcvikovém táboře Royal Air Force v Cosfordu jako vojína nováčka. Za další tři měsíce jej povýšili na svobodníka a v listopadu převeli k 311. československé bombardovací peruti na letecké základně Honington. Celé Spojené království si právě v té době oddechlo. Britové i s pomocí československých pilotů totiž dokázali odrazit německé útoky v letecké bitvě o Británii, jejíž nejintenzivnější fáze skončila právě v závěru října roku 1940.



Letecký snímek základny RAF v Honingtonu. Zdroj: Wikimedia.org

Patrně kvůli svému nedokončenému zdravotnickému vzdělání byl Josef Šimeček na konci června 1941 přeřazen jako sanitář na ošetřovnu a v říjnu povýšen do hodnosti svobodníka aspiranta. Ze základny v Honingtonu se stěhoval 20. ledna 1942, kdy byl převelen do tréninkového kempu RAF ležícího nedaleko Wilmslow jižně od Manchesteru. O necelý měsíc později se znovu stěhoval, když byl převelen do londýnského kempu Air Crew Reception Centre, kde strávil ve výcviku další měsíc. Jeho další kroky pak směřovaly na základnu Paignton v Devonu, kde trénoval od března do května. V tamní jednotce 4. Initial Training Wing se instruktoři specializovali na výcvik střelců, pilotů a navigátorů pro bombardéry. Josef Šimeček byl 1. května 1942 povýšen na desátníka aspiranta a o měsíc později převelen k 50. RAF tréninkové skupině pod 3. leteckou tréninkovou školu. Hodnost svobodníka – Leading Aircraftman (LAC) mu byla udělena 14. července přičemž byl převelen do Air Crew Distribution Centre nacházejícího se v Heaton Parku severně od Manchesteru.



Pohled z řídicí věže na základně De Winton na dvojplošníky Stearman.

Zdroj: bombercommandmuseumarchives.ca

Toho roku jej ale čekala ještě mnohem delší cesta, protože v září 1942 byl přemístěn do pilotní školy De Winton nacházející se v kanadské Albertě, jižně od města Calgary. Dle zápisu v jeho letecké kartě se zde patrně během výcviku ale Šimeček 24. října velmi těžce zranil, což jej na více než rok prakticky vyřadilo ze služby.

Zpátky do tréninku se vrátil v listopadu roku 1943. Povýšení na seržanta se dočkal 4. září 1944. V polovině března posledního roku války se stěhoval zpátky do Evropy, když jej přemístili k No. 7 Personnel Reception Centre u severoanglického města Harrogate. K 311. československé bombardovací peruti se vrátil v dubnu 1945. Stal se druhým pilotem v posádce kapitána Rudolfa Haeringa, přičemž v bombardéru Consolidated B-24 Liberator podnikl od 27. dubna 1945 několik hlídkových letů. Za službu v RAF byl 5. června vyznamenán oceněním 1st Good Conduct Badge. Když skončila válka, létal nadále s kapitánem Haeringem, se kterým podnikl na Liberatoru 13 repatričních transportních letů mezi Velkou Británií a Prahou.

Do Říkovice se Josef Šimeček vrátil 28. června 1945, dva dny po pohřbu svého otce, který po celou válku marně čekal na návrat syna a zemřel před jeho příjezdem, 19. června. Veterána po jeho návratu domů nadšeně uvítala celá obec. Již druhého dne uspořádal ve škole pro místní děti i zájemce z řad občanů přednášku, kde sousedům vypravoval o svých zážitcích z války. Jak tehdy v kronice poznamenal farář Berger: *„ke cti celé naší obce slouží, že nikdo neudal Němcům, že je za hranicemi. Byli by se jistě krutě mstili na celé jeho rodině.“* Podporučíkem v záloze byl Josef Šimeček jmenován 1. října 1945.

Po porážce nacismu se ale v Československu záhy začala etablovat totalita komunistická. Představitelé nového režimu viděli ve vojácích bojujících za války po boku západních spojenců nebezpečné nepřátele. V ohrožení života se tak octl i Josef Šimeček, který zřejmě již krátce po návratu začal kvůli nově nastupujícím poměrům uvažovat o v pořadí již druhé nucené emigraci ze své vlasti. Po konci války žil přechodně v Praze, kde mu azyl patrně poskytla jedna z jeho čtyř sester, Marie provdaná Kotěšovcová. Jak vyplývá z vyšetřovacích spisů, bydlel tehdy na Praze 10 v ulici Palackého na adrese 48/348. Z Československa vycestoval díky svému pasu 1. listo-

padu 1949. Uprchl za další ze svých sester, Vilmou Žákovou, která již tehdy žila v Kanadě. Po jeho emigraci se o jeho rodinu samozřejmě zajímala Veřejná bezpečnost, přičemž její pobočka v Horní Moštěnici na něj 18. ledna 1951 podala kvůli emigraci trestní oznámení. Stíhání přerušila okresní prokuratura v Přerově 7. března téhož roku.

Na základě korespondence, kterou udržoval s generálmajorem Karlem Pospíchálem žijícím v Londýně, je patrné, že nejspíše od 80. let žil Josef Šimeček ve Spojených státech amerických. Bydlel v bytě v San Franciscu nedaleko slavného mostu Golden Gate Bridge. Zemřel zde po pádu komunistického režimu a rozdělení Československa, 26. července 1993 v 80 letech.

Miloš Pacek



Použité zdroje:

Vojenský ústřední archiv Praha, Letecké karty příslušníků RAF, Josef Šimeček.

Archiv bezpečnostních složek. Sbírka starých svazků a dotazníků (S/D) svazek arch. č. S-5572 OL. Ministerstvo národní bezpečnosti, Skupinový (věcný) svazek, č.j. 3569, Josef Šimeček.

ABS. Fond Správa pasů a víz. Náhradní díl VD-emigrace, Šimeček Josef.

Archiv Centra pro československá exilová studia, Osobní fond generálmajora Karla Pospíchala, karton 3, inv. č. 110, korespondence s pilotem Šimečkem Josefem.

PAJER, Miloslav. *Českoslovenští letci v RAF: jednotky britského bombardovacího a pobřežního letectva 1940-1945*. Praha: Naše vojsko, 2016. ISBN 978-80-206-1598-5.

Korespondence s Milanem Vackem.

<https://fcafa.com>

<https://www.bombercommandmuseumarchives.ca>

SDH ve druhé polovině roku

Vážení čtenáři, milí Říkovčáci.

Zima nám po horečném létě konečně klepe na dveře a zahrádky hnědnou orbou. Svatý Martin si opět spletl adresu pro dodání první sněhové nadílky, a myslím, že většina z nás napočítá více zahradních plodů zavařených než vypálených. Nicméně, něco málo se opět v tom našem sboru a jednotce událo, protančilo, snědlo a vypilo, takže si přisladte nedělní kávičku, opět je zase o čem psát.

Začátkem několik málo odborných rad. Topná sezóna je v plném proudu a vaše komíny na tuhá paliva jistě zejí čistotou. V půlce zimy pak kontrolní očista nebude určitě na škodu. V kotelně máte jistě všichni pořádek a čisto a jak hlásá vyhláška, nespalitelná podlaha a žádný hořlavý materiál do vzdálenosti osmdesát centimetrů od kamen či krbu. Majitelé udírny se pomalu poohlížejí po slevách na mase, tak ty jen upozorním na řádnou očistu masnot po minulém uzení. A zahrádkáře pochválím, neb jestli někdo něco páčil, tak určitě nejprve shrabal. A už dosti paragrafů, akce, akce, akce.

Podle posledního čísla, kde jsem skončil, musím zde začít stanovým táborem – hasičským soustředěním mladých nadšenců. V letošním roce se role starších trochu protočily a Peťa Zavřel se ujal role kuchtíka. S propočteným jídelníčkem proběhly nákupy, v pondělí dopoledne se vše naložilo, v odpoledních hodinách jsme převzali vaše ratolesti a vyrazili opět směrem do Provodovic. Harmonogram tábora jsme



ponechali po vzoru loňského roku. Pondělí tak bylo ve stylu stavby stanů, rozčlenění dětí a omladiny a ujištění se, že Jirka s Petrem budou chrápat v dostatečné vzdálenosti. Táborový oheň nám ohřál špekáčkovou večeří a postupně jsme děti směřovali do spacáků. Úterý byl den překážkového běhu. Nejprve jsme se naučili motat hadice a po zaběhnutých stovkách následovala soutěž dvojic ve slalomu v kolečkách a hodem tenisáku na cíl. Po obědě a odpočinku jsme překontrolovali povinnou výbavu neplavců a hurá na bazén. Letos jsme zvolili levnější variantu, a to Rožnov pod Radhoštěm. Jirka opět usmlouval množstevní slevu a dokonce se nám podařilo ob-



jednat i vířivku, kdyby někdo drkotal zuby. Bazén jsme měli sami pro sebe. Mladí okupovali tobogan, prcci teplý dětský bazének a my starší jsme to vše jistili z one vířivky. Idylka. Na střeďeční výlet se těšil hlavně Jirka. Rožnovský skanzen, to byl náš cíl. Projít městečko samé a uhlídat stádo nákupů chtivých výletníků, nebylo snadné. Líbilo se vše, co cinkalo, pískalo nebo chutnalo, ale stejně na náš vkus tam měli hodně málo párků v rohlíku. Následovala vesnička. Počasí nám začalo oznamovat, že se mu chce na malou, a tak jsme se několikrát museli tulit pod doškovými přístřešky.

Dokonce jsme si stříhli i jednu vyučovací hodinu ve staré škole, kde děti usoudily, jaká to byla drsná doba. Bez tabletů, bez mobilů a bez wifi. Čtvrteční bazén jsme vybrali po zkušenostech z minula v Hranicích, hlavně z důvodu toho, že ten rožnovský nemá bufet. Holt hranolky a langoš jsou artikl nepřekonaný a mezi omladinou stále oblíbený. A neskutečně rychle tu byl pátek. Jelikož se o víkendu mělo v areálu odehrát svatební veselí, nejen že jsme pomohli nevěstě navozit stoly a lavice z nedaleké školy, za odměnu jsme museli opustit kuchyni a poslední oběd tak vymyslet náhradním způsobem. Demokratické hlasování rozhodlo o objednávkě pizzy, kterou do sebe táborníci nafutrovali dřív, než jsme stihli spočítat, jestli nám zbylo na nájem.

Přelom července a srpna patřil hodovým oslavám. Hody začaly v sobotu odpoledne, a to ukázkou vyproštění raněných osob při dopravní nehodě, kterou jsme nafingovali na plácku před kostelem. Vrak auta zapůjčila firma Modit a zásah provedla profesionální jednotka z Přerova. Oba figuranty se podařilo vyprostit a poté si mohli přihlížející vyzkoušet a potěžkat vyprošťovací náradí a na památku si z auta něco odstříhnout. Odpolední program, který pokračoval v parku, doprovodi-





la kapela The Dumbsters. Mladí nadšenci, kteří již jednou na našich hodech vystupovali, přijeli s rozšířeným repertoárem a rozhodně nebyli pozadu v porovnání s jinými kapelami, které už za ta léta v parku vystupovaly. Večerní zábavu pak odehrála kapela Los Playboys. Večerní ohnivě vystoupení jsme museli odpískat, neb objednaná mladinká ohnivka si při adrenalinovém sportu zlomila nohu. Co se dá dělat. Takže po posledních taktách kapely jsme uklidili odpadky na stolech a zrevidovali bufetní stav, aby nedělní směna neměla hned ze startu hoňku. Nedělně odpolední počasí nebylo moc vábné, ale flintu do žita jsme rozhodně neházeli. Bohužel ne všichni měli tolik optimismu jako my. Perníkáři s atrakcemi vybalili své zásoby, omrkli oblohu a s kyselým výrazem vše opět zase sbalili a odjeli. Velká škoda. Počasí se nakonec umoudřilo a program běžel na plné obrátky. Milanův džíp křičoval dědinu a vozil vyhlídkové nadšence, holky s barvami čarovaly tygry, spajdrmeny a víly na dětské tvářičky, balonkové klaunici se div prsty nezapletly, jaká byla nekončící fronta, a skákací hrad praskal ve švech. Toť děti. A my starší? „Udírníčka. Bůčiček. Orosené.

Tož aj druhé. Šak só hode. Mámo, v nedělu se nedělá, sedni si a dej si taky.“ Kapela Kara hrála a zpívala nejprve jen k poslechu, se zapadajícím sluncem pak i k tanci. Nedělní večer se nesl v takové pohodě, že jsme museli kapelu dvakrát uplatit, aby prodloužila. Jsem rád, že jste si to užili. Taky jsme za ten víkend vytočili vše, co jsme dovezli, od Vladi z bistra jsme si museli půjčit a pak ještě stejně dokoupit. Všem dřičům bych chtěl moc poděkovat. Jsem rád, že stále máte chuť pomoci. Děkuji i Jirkovi Zavřelovi, že domluvil přívěsný vozík s pípou ze Zubru. Velice to pomohlo rozdělit fronty a snížit babské tlachy o tom, že to čekání na pivo bylo neko-nečné. Hlavně pak děkuji obecnímu úřadu a sponzorům, kteří svými dotacemi pomohli zaplatit kapely a doprovodný program.

Sotva se omladina otřepala z šoku ze školních lavic, klepala na dveře další milá akce. Kotlíky nedočkavostí poskakovaly ve skladu, přívěsný vozík s pípou na parkovišti v Zubru věděl, že o víkendu nebude ladem a ledničky v bufetu už drkotaly zimou, aby nachladily vše lahodně tekuté. Devátý ročník gulášfestu mohl započít. I když se tým mladých býčků zbejčil a Hormoši z Moštěnice zapadli někde v půli pole, i tak úžasných deset týmů zapálilo oheň pod kotlem ve snaze urvat říkovskou trofej. Jsem rád, že vás to domácí kuchtíky stále baví a neohrnujete nos nad loňskými výsledky. Z nových adeptů pak přibyli hasiči ze Žalkovic, hasiči z Troubek a automechanici z Ukrajiny. Ti Ukrajinci z Přerova, jejichž rodinám na Ukrajině se dostalo naší – vaší pomoci, kterou jsme vybrali na začátku válečného konfliktu. Nyní nám přijeli na oplátku uvařit jejich rodnou dobrotu – Bograč, zakarpatský guláš. Jsem rád, že nikdo neměl potřebu s nimi řešit politický vývoj situace na východě a kluci si to užili tak moc, že nám pak věnovali celý svůj výdělek. Počasí přálo celé akci od rána až do večera a kapela Kara svými tóny opět ladila každému uchu v parku. Třináctá hodina odbila a vzorky zapluly komisi pod nos. Komu z návštěvníků nechutnal guláš, mohl zakousnout jiných dobrot. Jednak klasiku z udírny nebo kebab z Pětovy otáčecí hračky. Kdo měl hlad - jedl, kdo měl žízeň - pil a o páté hodině jsme přistoupili k vyhlášení výsledků. Pro mne samotného byla výsledná listina od poroty překvapením. Renča se svým týmem Dudlíků bohužel neobhájila své dvouleté prvenství a dala tak šanci stoupnout si na bednu protivníkům. Třetí příčku obsadila první a druhá dáma obecního úřadu Lidka s Peťkou. Druhé místo vybojo-



vali členové mysliveckého týmu. První místo a putovní vařečku nevěřičně převzali přespolní kolegové hasiči ze Žalkovic. Skálopevně věřím, že se příští rok do klání opět přihlásí a na desátý ročník nám štitky ověčenou vařečku dovezou. Neopomenu poděkovat dřičům, kteří pro vaše pohodlí obětovali kus volného času a obsluhovali udírnu s pípou. Dík patří také soutěžícím, že jejich soutěživá povaha opět zvítězila nad gaučem u televize a se zdravou bojovností smažili a vařili. Závěrečný velký dík pak patří opět sponzorům, v popředí s obecním úřadem, kteří zafinancovali misky, pečivo, vítězné ceny a hlavně, doprovodnou kapelu.

Abych těm našim dřičům a organizátorům neděkoval jen prostřednictvím tohoto zpravodaje, domluvili jsme si menší teambuilding. Na jedno páteční odpoledne jsem zamluvil dvě dráhy bowlingu a stůl pro dvacet osob s neomezeným účtem v restauraci Trumf. Mile jsem byl překvapen, kolik se nás ze zdravého jádra sešlo. Kořečně obletoval někdo nás. Hod daleký těžkou koulí na nepohyblivý cíl z deseti kuže-

lek nebyla silná stránka většiny z nás, takže o zdravé štengrování nebyla nouze. Po tomto klání jsme potrápili kuchaře a výčepáře, takže nosili pizzu všech příchutí s různými nápoji, předně chmelovými, až se jim za patami prášilo. A co s načatým večerem? Komu stačilo, odebral se k domovu, zbytek hurá směr diskotéka. Horní náměstí, tzv. „Vrakáč“, byl náš cíl. Dlouho jsem se tak nepobavil, i když ten pán co pouštěl hudbu, kroutil hlavou nad našimi objednávkami. Když diskotéka pro staré, tak staré hity, bylo naše motto. Ostatní návštěvníci jen kroutili bulvami, ale pochopili, že s námi bojovat nelze a během chvilky se s námi na parketě vlnili v rytmu Haničky Zagorové a Helenky Vondráčkové. Samozřejmě že došlo i na nechybějící odvažnou tyč, u které aspoň na moment skončil každý z nás a závěrem jsme si u ní na památku stříhli jednu společnou fotečku.



Abychom nezanedbali tradici státního svátku spojeného s lampionovým průvodem, jako vloni tak i letos jsme vás nalákali na ústní starostovský projev o historii a teplé vafle, špekáček a svařák. Bohužel koho jsme nenalákali, bylo počasí. Z celého okolí jsme nebyli jediní, kdo musel průvod přeložit. Nejbližší termín se nabízela následující sobota, ale z důvodu absence většiny organizátorů jsme byli nuceni akci posunout o celý týden. I po týdnu však počasí nebylo rozumnější, ale nakonec se průvod vesnicí uskutečnil a proslovem s hymnou završená akce prokázala, že stále máte zájem si připomínat, jak to s námi bylo před více jak sto lety. Opět poděkuji dřičům, kteří ohřáli svařák a vafle a nejednoho nedočkavce vrátili s nedopečeným špekáčkem k ohni a naše pokladnička byla opět spokojená, že i na tak malé akci se něco málo vydělalo.

A když jsme u těch výdělků, mile nás překvapilo i podzimní kolo ve sběru železného šrotu. Když jsem před devátou ranní přijížděl ke kostelu, kde byl sraz železné party, nic moc kolem hlavní cesty neleželo. Přesto se podařilo nashromáždit dvě a půl vlečky křížem krážem ulicemi Říkovic. Vám dodavatelům, my odběratelé děkujeme, zejména pak řidiči traktoru p. Říhovi, který to s námi celé absolvoval.

Ale aby se o nás neřeklo, že si jen plníme kasu a pupky, nastal čas rovnání účtů po stránce pracovní – zásahové. První vlašťovkou letošního roku byl hned požár. Sice požár vysokého napětí na měnirně, do kterého se nesmíme zapojit s hasebními prostředky, i tak jsme jako první jednotka na místě provedli průzkum a podali hlášení co, a hlavně kde, vlastně hoří. Takže jako velitel zásahu jsem si užil svých šedesát vteřin slávy, než přijeli kluci profíci z přerovské stanice a od drážních hasičů, kteří si celý zásah převzali pod svá křídla. Svou adrenalinem napumpovanou a z nudy překouřenou jednotku jsem poslal zpátky na základnu a pod záminkou pomocníka službu konajícího vyšetřovatele požáru jsem stihl na tajňačku udělat pár zajímavých fotek.

Dalším zásahem bylo domluvené odstranění vosího hnízda na půdě dílny u rodiny Šedových. Díky pořízenému vybavení a získané předurčenosti na tyto zásahy jsme s Jirkou provedli precizní práci. I když. V zásahovém obleku Sršáň a s odsavačem hmyzu však zásah v jeden moment vypadal spíše jako další díl večerníčku Pat a Mat zasahují. Jirka mne upozornil, že odsávací hubice v půlce nedrží, jak by měla, tak ať si dám pozor. Na půl hubice jsem si pozor dal, ale nepočítal jsem s tím, že mi po vrazení odsavače do hnízda, zůstane v hnízdě hubice celá. Nevadí. Rozdávaděné vosy jsem sprejem přemluvil, ať ještě chvíli sečkají, než mi Jirka dole na dvorku odsavač znovu zprovozní. Takže znovu a lépe a během chvilky nebylo po nechtěných nájemnících na půdě ani stopy. Za odměnu jsme dostali lahev vínovice, kterou si necháváme na horší časy. Do konce roku snad posledním zásahem bylo domluvené čištění studny u Petříkových, na dolním konci obce. Opravené čerpadlo, které nedělalo svou práci na konci horním u Horákových, tak dostalo novou šanci dokázat, že stále má své místo v našem inventáři. Práce v celku jednoduchá. Opět s Jirkou a s Edovou pomocí jsme studnu vyčistili a dvakrát vysáli. Spodní konec tedy máme odfajfknutý, zbývá už jen na tom horním dodělat to, co technika nezvládla od posledně.



Pro zvýšení kvalifikace naší jednotky, které byla přisouzena další předurčenost, bylo absolvování školení na Centrální hasičské stanici v Přerově. Když nebudu počítat sebe, neb tuto oblast školím, tak plněním úkolů na poli ochrany obyvatelstva absolvovali tři mí členové z jednotky. Plíšek, Kokeš a Ivetka si tak prošli čtyři stanoviště. Na prvním si osvojili základy zdravotvědy, resuscitační pomoc a použití AED přístroje při srdečních potížích spojených s nepřímou masáží srdce. Na druhém pak postupy při protipovodňové ochraně spojené se stavbou pytlové hráze. Na třetím stanovišti prosvištěli základy spojení u zásahu a používání radiostanic a na mém stanovišti, samozřejmě s protekčným pamlskem ke kávě, jsme probrali základní úkoly dané pro získanou předurčenost. Jsem rád, že naše jednotka zvyšuje svou kvalifikaci a naše působnost tak není dána jen pro katastrální území obce, ale časem své kvality formou pomoci obyvatelstvu budeme schopni ukázat v rámci přerovského okresu, potažmo celého kraje. Což závisí na druhu mimořádné události, která nastane a na Operačním středisku, kam nás vyšle.

SK Říkovice během léta a podzimu 2023

Milí sousedé, od posledního čísla znovu uteklo šest měsíců a já se proto hlásím s další zprávou shrnující půlroční činnost našeho klubu. Musím začít s výsledky a připomenutím úspěšného závěru loňského ročníku, neboť po uzávěrce červnového čísla nám zbývaly dohrát ještě tři poslední kola. Ti, kteří fotbal v Říkovících sledují, určitě nezapomněli, že po porážce na hřišti třetí Skaličky jsme v posledních dvou domácích zápasech dokázali zabrat a získat 5 bodů po výhrách nad Bochořem a Čekyní. Už po výhře v předposledním kole nad rivaly z Bochoře bylo z dalších výsledků jasné, že jsme Okresní přebor v Říkovících zachránili i pro další rok. V premiérové sezóně jsme tak dokázali z 26 zápasů vybojovat 36 bodů a o úroveň výš jsme se v 14členné tabulce umístili na krásném 7. místě.



V létě nás čekala organizátorská výzva, neboť prvního červencového dne jsme se ujali pořádání druhého ročníku pivních slavností. Našemu letnímu festivalku tentokrát naštěstí nakonec přálo počasí a ti, kteří si do parku dorazili poslechnout vystoupení kapel Tchoři, Cookies, Critical Acclaim či Kara a ochutnali zde alespoň jednu ze čtyř značek točených piv, rozhodně nelitovali. Návštěva i výdělek se oproti prvnímu ročníku výrazně napravily, takže věříme, že se s vámi potkáme i na dalším ročníku počátkem léta 2024. Již bylo pro tuto akci vybráno datum, sobota 29. června, ale o této události vás ještě včas budeme informovat. Dá se říct, že

půjde o generálku před mohutnými červencovými hodovými oslavami, na jejichž pořádání se společně s dalšími obecními spolky budeme podílet i my fotbalisté. O tom ale více v příspěvku Ludi Rotrekla na konci tohoto čísla.





Během letní pauzy jsme v polovině července na fotbalovém hřišti uspořádali čtvrtý ročník turnaje v malé kopané připomínající památku pana trenéra Jiřího Otáhalíka. Tentokrát se do turnaje přihlásilo pět týmů a z vítězství se nakonec radovalo družstvo FC Moštěnka.



Náš tým vstoupil i do dalšího ročníku pod vedením zkušeného trenéra Hoška. Druhý ročník v Okresním přeboru jsme zahájili 13. srpna. A do nové sezóny jsme vstoupili na výbornou. V úvodním duelu jsme doma přehráli po penaltách Běčko Lipníku nad Bečvou výsledkem 2:1. V následujících třech zápasech jsme pak vždy brali po 3 bodech, když jsme dokázali zvítězit na hřišti Bochoře 0:3, doma s Čekyní 4:0 a v Pavlovicích 1:2. Po čtyřech odehraných kolech jsme se tak nečekaně vyšvihli na čelo tabulky. Na zem nás posadilo až páté kolo, kdy jsme kvůli špatnému výkonu padli v derby v sousedním Vlkoši po jednoznačném výsledku 4:0. Na vítěznou vlnu jsme se ale naštěstí vrátili vzápětí, když jsme po penaltách doma přetlačili Lověšice 4:3 a výsledkem 1:2 vyloupili horkou půdu v Brodce u Přerova. Zvítězit 3:4 jsme dokázali i v Potštátě, avšak závěr podzimu již byl z našeho pohledu méně vydařený. První domácí prohru v ročníku nám ušetřili soupeři z Horních Nětčic, kteří v Říkovicích 1. října zvítězili 1:4. Odčinit špatný výkon se nám podařilo o týden poz-





ději, kdy jsme doma 2:1 porazili Běčko Horní Moštěnice. V dalším kole jsme bohužel ztratili výborně rozehrané utkání v Horním Újezdě, když jsme zde s Běčkem Všechovic padli po penaltovém rozstřelu výsledkem 5:4. V posledních dvou zápasech jsme ale narazili na soupeře hrající aktuálně v mnohem lepší formě. Rezerva divizních Kozlovic nás přejela výsledkem 0:8 a v závěrečném kole jsme 4. listopadu prohráli v Prosenicích s Běčkem Radslavic po výsledku 6:3. Celkově se ale musí hovořit o velmi dobře rozjeté soutěži. Během podzimu se podařilo posbírat 23 bodů a tým po odehrané polovině zápasů okupuje střed tabulky. Snad se klukům povede během zimy nabrat kondici na to, abychom se ctí zvládli i všechny jarní duely.

Kromě fotbalu se ale náš klub podílí i na kulturním životě v obci. Již tradiční akci v režii SK představuje drakiáda, která se v areálu fotbalového hřiště konala v polovině října. Krásného počasí a lehkého vánku během sobotního odpoledne a večera využilo množství místních dětí, které se s draky proběhly po hřišti. I pro ty

mladší v doprovodu rodičů jsme navíc připravili stanoviště s mnoha úkoly a odměnami. Večer se opékali špekáčky a celou akci po setmění uzavřel nadvakrát odpálený ohňostroj. Všichni přítomní, mladí i staří vypadali nadmíru spokojeně a i nás evidentní dětská radost velmi těšila.

Rád bych Vás pozval i na další akce, které náš klub připravuje na poslední měsíc kalendářního roku. Jedná se o vánoční jarmark, který se uskuteční v sobotu 16. prosince. Stánky s občerstvením a vlastními výrobky si znovu připraví sousedé a nám se snad znovu podaří připravit chutné zabíjačkové speciality. O týden později, na Štědrý den, pak v Říkovicích pod taktovkou Ladika Dudy uspořádáme oblíbený Vánoční běh. O následujících akcích v první polovině příštího roku se ještě včas dozvíte, ale s určitostí znovu půjde o pálení čarodějnic 27. dubna a o třetí ročník pivních slavností, který se uskuteční 29. června 2024.





Rád bych chtěl poděkovat zastupitelstvu a všem, kteří fotbal v Říkovicích podporují. I díky finančnímu příspěvku obce se letos podařilo získat dotaci z Národní sportovní agentury určenou na opravu sportoviště. Díky těmto penězům jsme se na podzim pustili do oprav interiéru i okolí šaten. Kromě zateplení fasády a nového chodníku zajišťujícího bezbariérový přístup do budovy, se v rámci projektu upravují šatny domácích, hostů i kabina rozhodčích, která bude nově vybavena sprchou. Rekonstruují se i veřejné toalety, které budou divákům a návštěvníkům areálu sloužit během zápasů a dalších akcí zde konaných. Držme si palce, aby výsledek stál za to a zkrášený areál mohl v lepším stavu sloužit dalším generacím mladých sportovců. A na samý závěr bych chtěl ještě poděkovat všem našim příznivcům, fotbal hrajeme pro naši radost, ale též pro Vás. Klidné svátky a hodně štěstí v novém roce.

Ludva tým v první lize malé kopané

Psal se rok 2002, když se bývalí hráči velké kopané Sokola Říkovice rozhodli, že si prodlouží svou bohatou fotbalovou kariéru, a založili tým malé kopané Ludva Říkovice. Přihlásili se do Přerovské ligy malé kopané a byli nasazeni do páté ligy. Loďvodem odhodlaného týmu se stal Květoslav Kozáček. V prvním ročníku, kde se hlavně rozkoukávali a zvykali si na menší rozměry hřiště, skončili na krásném sedmém místě. Tým si hned získal popularitu a postupně do jeho řad přicházeli noví hráči. A víte, co bylo krásné? Zakládající členové a hráči zůstali i nadále s týmem a stali se z nich ti nejuvěrnější fanoušci.



První postup se sice slavil až v roce 2010, ale o to byly oslavy bouřlivější. Moc dobře si vše pamatuji, protože u postupu jsem byl už i já a také jsem náležitě postup oslavil! Když jsme po covidové pauze nastupovali již ve druhé lize, bylo snem nás všech zahrát si vysněnou ligu první. Bohužel v roce 2022, kdy jsme slavili 20. výročí založení klubu, nám postup unikl o pouhé dva body. Ale nevzdávali jsme se! Velké oslavy vypukly letos, když jsme společně vybojovali postup a v Říkovicích se teď hraje 1. liga! O tento úspěch se nezasloužili jen současní hráči, ale také všichni ti, kteří za tým Ludva Říkovice dýchají. A není nás málo, přátelé! Pro náš tým bije srdce

více než padesáti fanoušků a za to jim patří vřelé díky. Během letních a zimních přestávek jsme se zúčastňovali turnajů ve spřátelených obcích – v Losinách, v Jedovnici, ve Vilémovicích nebo v Pohořanech, kde nás doprovázely a hlasitě nám fandily i naše drahé polovičky. To se pak hraje jak o život. Skvělé sportovní výkony a zapálení tak reprezentují naši malou obec. Musím také poděkovat našim kamarádům, které jsme při fotbalových kláních potkali, pojí nás nejen sportovní přátelství.



Každoročně jsme pořádali pro potřebné zlepšení kondice a utužení kolektivu zimní soustředění, na Rusavě nebo v posledních letech ve Valašské Bystřici. Našich soustředění se zúčastňovali i kluci z velké kopané nebo tenisového oddílu Bohuš a vždy panovala přátelská atmosféra. Parádně jsme si to užili, někdy i po kolena ve sněhu.

Závěrem bych chtěl poděkovat všem fanouškům za jejich neutuchající fandovství, také našim chápajícím manželkám a přítelkyním za toleranci a podporu našeho celoživotního koníčku, což je honit se za kulatým nesmyslem. Patří vám všem velké díky. A jestli se ptáte, jak se nám vlastně v 1. lize daří, zatím máme vyrovnanou bilanci šesti výher, šesti proher a jedné remízy a nacházíme se ve středu tabulky. Tak nám přijďte na jaře fandit, ať jsme ještě lepší.

Václav Pospíšil, kapitán mužstva

Činnost tenisového klubu v roce 2023

Vážení spoluobčané,

jak se tomu stalo již dobrým zvykem s blížícím se koncem roku mi dovoluje, abych vás seznámil s činností tenisového klubu za rok 2023.

Počátek roku byl, jako již tradičně, ve znamení pokračující zimní halové přípravy v Břestu na nadcházející domácí venkovní tenisovou sezonu. Venkovní část sezony je závislá na rozmarech počasí a my vždy na jaře netrpělivě očekáváme příchod prvních stabilnějších teplých dnů. Před tímto příchodem byla v průběhu března uspořádána výroční členská schůze. Jedním z hlavních bodů této schůze byla i volba nového organizačního výboru klubu. Výkonný výbor byl zvolen a hned před ním stála výzva v podobě úprav stanov tenisového klubu dle platné legislativy. I tuto „nepříjemnou nutnost“ se nakonec zdárně podařilo vyřešit a aktualizovat tak všechny potřebné údaje ve spolkovém rejstříku.

V letošním roce oslavil náš bývalý prezident klubu a dlouholetý správce celého tenisového areálu, p. Miroslav Vlach krásné 70. narozeniny. Bohužel v letošním roce musel odejít do vynuceného tenisového důchodu. Rád bych mu na tomto místě za všechny tenisové příznivce, ale i za občany poděkoval za jeho přínos a velkou obětavost pro sport a celou obec Říkovice a zároveň bych mu rád popřál hlavně hodně zdraví a síly do dalších let. Dalším letošním životním jubileem se stal náš dlouholetý příznivec a tenista František Pěcha, který oslavil krásné 75. narozeniny. Také jemu bych rád popřál jménem tenisového klubu do dalších let hlavně hodně zdraví, síly a tenisového entusiasmů.

S příchodem prvních teplých dnů bylo nutné, tak jako každý rok, připravit tenisový kurt a nezbytné plastové lajnování na letní sezónu. Tato příprava probíhá vždy obdobně formou členské brigády. K přípravě kurtu po zimě je zapotřebí nemalé množství antuky, kterou získáváme za přispění Obecního úřadu dovozem z Kunštátu u Brna. Kurt a klubové zázemí pak musí být celoročně ošetřováno a udržováno, jinak by jeho kvalita upadala. Za tímto účelem se k našemu týmu přidal staro-nový tenisový člen, p. Pavel Jurča, který nově převzal i pozici jakéhosi správce areálu. Musím zhodnotit, že se této důležité a potřebné funkce zhostil velmi dobře

a hned za ním byly vidět nemalé výsledky. Touto cestou bych mu rád jako zástupce tenisového klubu za jeho aktivní přístup také poděkoval. Po nezbytných přípravách antukového dvorce už nic (až občas na počasí) nebránilo k zahájení aktivního trávení volného času na tenisovém kurtu.

Tradičně prvním turnajem ve čtyřhře je již dlouhodobě turnaj s názvem „Samba cup“, jenž byl odehrán na počest jednoho ze zakládajících členů tenisového oddílu Zdeňku Vlachovi. Turnaj se konal 17.6. za krásného slunného počasí za účasti pěti náhodně vylosovaných tenisových párů. Z vítězství se nakonec radovala dvojice ve složení Stanislav Vlach, Martin Veselý.



Účastníci Samba cupu 2023

O necelý měsíc později se v průběhu letních cyrilometodějských svátků uskutečnil tradiční „Sešlap ze Sv. Hostýna“. Jak se několikaletým výzkumem osvědčilo, tak „sešlap“ je oproti „výšlapu“ lepší a hlavně mnohem bezpečnější varianta pochodu. V letošním roce se naše turistické řady rozrostly o další příznivce převážně z řad něžnějšího pohlaví. Celkový počet účastníků se nám oproti předešlým letům zase navýšil a z toho máme velkou radost. Naše řady nakonec doplnili i přespolní turisté, kteří s námi sdíleli útrapy a nástrahy zpáteční cesty. I přes z počátku ne moc příznivé počasí se nám nakonec podařilo tuto výzvu dokončit, možná protože se nakonec vyčáslilo, a sejít se tak všichni beze ztrát na základně v „Běčku“.



Sešlap ze Sv. Hostýna

Dalším turnajem ve čtyřhře, který byl těsně po letních svátcích upořádán, byl turnaj „O pohár prezidenta tenisového klubu“. Turnaj proběhl za krásného letního počasí a opanovali ho tentokrát Tomáš Vlach a Lukáš Zahradník.



O pohár prezidenta TK

V druhé polovině července přijali někteří členové naší říkovické tenisové školy pozvání a zúčastnili se turnaje v Žalkovicích. Turnaj byl pořádán formou losovaných dvojic a dvou skupin. Naši trénovaní borci se ve výsledcích vůbec neztratili, právě naopak. Z turnaje si odvezli první a třetí místo. Tímto děkuji všem členům, kteří se přespolního turnaje zúčastnili a hájili čest našich barev.

Tradičně s prvním sobotním dnem nového školního roku tenisté pro děti a jejich rodiče připravili opět akci „Ukončení prázdnin“. Tato akce láká děti na zavedené atrakce, kterými jsou hlavně motovláček, který pravidelně a neúnavně vozí nejen děti, ale všechny přítomné po naší obci. Děti velmi oceňovanou atrakcí je skákací hrad, který každoročně musí čelit náporu nezbedníků, které je ne zřídka nutné při

dovádění napomenout a usměrnit s ohledem na další provozuschopnost atrakce. Dalšími připravenými a tradičními soutěžemi a atrakcemi byla střelba ze vzduchové pistole, střelba z luku, malování na obličej, balonkový klaun, hledání pokladu nebo pro ty nejmenší jízda na poníkovi. Pro ty odvážnější byla připravena možnost jízdy na koni. Děti se také mohly po zámeckém parku rozhlédnout z koše vysokozdvizné plošiny nebo mohly obdivovat ukázkou repliky děla z napoleonské doby. Obohacením programu byla i parádní ukáзка práce policejních kynologů pod odborným dohledem a s komentářem pana Petra Dočkala. Tímto jemu a jeho kolegům za praktickou ukázkou děkujeme.

Už asi nikoho nepřekvapí, že veškeré atrakce jsou doprovázeny drobnými odměnami za statečnost v podobě tolik oblíbených sladkostí. Rodiče mohou toto odpoledne posedět a odpočinout si v příjemném prostředí zámeckého parku, dát si něco dobrého z připravené nabídky a sledovat své ratolesti při zábavných soutěžích a hrách. Jako tradičně byla připravena nejen nealko nabídka, ale i dostatek pěnivého moku a i něčeho ostřejšího. Vydařeně odpoledne podpořila nejen reprodukováná hudba, ale i kvalitní zásoba pochutin v podobě hranolek, uzeného cigára nebo



Ukončení prázdnin



Guláš fest



Memoriál Josefa Jurečky

špekáčků, které si děti mohly sami opéci na připraveném ohni (a snědlo se všechno..).

V polovině září si zase členové tenisového klubu vyzkoušeli na pozvání pořadatelské složky JSDH Říkovice své kuchařské dovednosti a um při vaření kotlíkového guláše. Přestože organizace a i pravidla hodnocení soutěže v leckom vzbudily rozporuplné reakce, členové tenisového klubu opět ukázali, že se výzev nebojí a jdou do každé z nich se vztyčenou hlavou. Za tenisový klub věřím, že jsme nikoho svým výkonem neurazili a přispěli tak k podpoře a udržení kulturních akcí v obci. A o to jde především.

Jednou z posledních akcí letošního roku bylo uspořádání posledního z předem plánovaných tenisových turnajů. Tímto je už pravidelně „Memoriál Josefa Jurečky“, který je nejstarším pořádaným turnajem ve čtyřhře v našem oddílu. Turnaj se odehrál 14.10. za přítomnosti celkem sedmi dvojic. Jednou z dvojic byla i přespolní dvojice ze Žalkovic, která přijela pomstít „uloupený“ putovní pohár z letošního žalkovického turnaje. Je dobře, že si nevzali sousedé z Žalkovic příklad z říkovických hráčů a nechali pohár pro vítěze domácím. Turnajové vítězství si odnesli Tomáš Vlach a Daniel Bartkovský.

Závěrem mi dovoluje touto formou poděkovat všem tenisovým příznivcům i jejich drahým polovičkám, za nemalou podporu tenisového oddílu v jakékoliv podobě. Zvláště chci ale poděkovat těm, kteří se podílejí na organizaci a chodu nejenom tenisového oddílu ale i přípravě a pořádání akcí (což jsou v podstatě všichni členové). Poděkování bezpochyby patří nejen zastupitelům obce za podporu činnosti oddílu, ale také dobrovolníkům a členům z řad jiných složek obce, kteří nám vždy na požádání vyjdou ochotně vstříc. Doufám, že tato vzájemná spolupráce mezi složkami i občany bude i nadále pokračovat.

A protože se neúprosně blíží vánoční čas, tak bych vám rád popřál hlavně pevné zdraví, krásné a klidné prožití vánočních svátků a vše nejlepší a hodně sil do nového roku 2024.

Děkuji.

Za TK Říkovice Tomáš Vlach

Hodové oslavy v příštím roce

Vážení čtenáři,

v příštím roce Říkovice oslaví významné výročí, neboť uplyne již 750 let od první písemné zmínky o naší obci. Obecní úřad ve spolupráci se členy místních organizací a dobrovolníky se už v letošním roce zabývá přípravou akcí s tím souvisejících. Rád bych Vás nyní seznámil s programem oslav. Některá vystoupení a účinkující jsou již potvrzeni, některé součásti oslav jsou stále v jednání.

Základní informací je datum konání. Výročí vzniku obce je zakomponováno do hodových dnů tradičně v období svátku sv. Anny. V roce 2024 bude akce probíhat od pátku 26. do neděle 28. července. Jelikož je program tvořen s předstihem mnoha měsíců, může ještě doznat některých změn. Jakmile bude kompletní, vše bude zveřejněno na obecních stránkách.

V pátek 26. 7. se uskuteční hudební večer, kde vystoupí rockové kapely Forum II, Limetall a vrcholem večera bude koncert kapely Tři Sestry, přičemž dorazit by měl i jejich známý frontman Lou Fanánek Hagen. Protože předpokládáme velkou návštěvnost a množství techniky k vytvoření prostoru vystoupení, uvažujeme o umístění koncertu do areálu fotbalového hřiště. Bude potřeba zabezpečit ve spolupráci se soukromými prodejci a firmami možnost občerstvení, dostatečnou kapacitu toalet, kontejnerů na odpad a pořádkovou službu. Jako perličku uvádím, že se musíme dopředu zabývat i dostatečným navýšením příkonu elektrického proudu s ČEZ nebo pomocí mobilních centrál.

V sobotu 27. 7. by program pokračoval od 13 hodin v prostorách a okolí Bistra. První část odpoledne bude věnována dětem. Všichni budou jezdit oblíbený vláček a jednáme o umístění většího počtu pouťových atrakcí a her. Od 16 hodin by v místním parku k poslechu i ke společnému zpěvu zahrála cimbálová muzika. Rádi bychom také v přestávkách zorganizovali vystoupení dětí z mateřské a základní školy. Zabezpečena bude možnost veškerého občerstvení. Večer by pokračoval hodovou zábavou se skupinou Jen Tak 2 a ohňovou show.

V neděli 28. 7. plánujeme ve spolupráci s říkovskými farníky začít program

hodovou mší. Za příznivého počasí proběhne obřad na prostranství před kostelem sv. Anny. K celebrování mše již byl osloven náš rodák, kněz Josef Hovád.



Od 14 hodin budou oslavy pokračovat krojovaným slavnostním průvodem našich spoluobčanů a kapely Věrovanka, která hudebně zabezpečí celé odpoledne, obcí zakončeným v parku uplatněním hanáckého práva. Dětem bude k dispozici celé odpoledne opět vláček, skákací hrady a stánky se sladkostmi. Při příležitosti oslav bude v parku připravena výstava, kde si návštěvníci budou moci prohlédnout množství dobových fotografií, představena bude nová publikace věnovaná dějinám naší farnosti a bude též možno zakoupit si kalendář vydaný k této příležitosti. Navíc bude možné prohlédnout si grunt rodiny Dostálových, kde bude rovněž připravena menší výstava. V 17 hodin proloží hudební produkci vystoupení baviče a imitátora pana Petra Jablonského. O dobré jídlo a pití bude postaráno. Tímto bych Vás a všechny příznivce naší obce chtěl jménem zastupitelstva obce a organizátorů pozvat k návštěvě hodových oslav při příležitosti 750 let od první zmínky a popřát celé akci úspěch a hlavně pěkné letní počasí. Milí spoluobčané přeji všem hezký konec roku a pevné zdraví.

Zpravodaj obce Říkovice vydává obec Říkovice pro občany obce v nákladu 200 kusů. Vydání: prosinec 2023. ročník VII., číslo 2.

Redaktor: Miloš Pacek

Autoři textů: Radomír Možiš, Miloš Pacek, Radomír Vlach, Luděk Rotrekl, Václav Pospíšil, Tomáš Vlach

Autoři fotografií: Miloš Pacek, Radomír Vlach, Tomáš Vlach, Václav Pospíšil

Tisk: JUTTY group s.r.o.

Další informace: www.rikovice.cz, www.sdhrikovice.cz, www.skrikovice.cz

Kontakty: m.pacek@email.cz rikovice@rikovice.cz